

Sentimentalism retoric

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

- E drumul lung, n-ajunge niciodată
La geam să-ți bată inima c-un deget,
De crezi c-am tras o linie curbată
Și-alerg legat la ochi și fără preget

Pe axa unei clipe, în spirală,
Să dau de capăt ori de începutul
Destinului cu haine de cerneală,
Chiar dacă-mi port neliniștea sub scutul

Retoricii născute din cuvântul
Primordial... Să fie, deci, lumină,
Să se-ntâlnească cerul cu pământul
În versul unde timpul se înclină.

- Pe streșinile lumii cad iluzii,
E secetă de suflet... Cerul plânge,
Curg cioburi de lumină prin perfuzii,
Dar eu te simt fluid, trecând prin sânge.

Fie c-ajungi sau nu, lângă fereastră
Te-aștept până târziu, când universul
Delimitat de poezia noastră
Abia-l mai pot străbate... Scrie-ți versul

Pe tâmpla mea, iubite! Niciodată
Nu ne va șterge vremea de pe pagini,
De-ar fi lumina, însăși, deportată
Noi vom păstra vreo câteva imagini.

Liliana Trif & Ioan Grigoraș